

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118406224/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

kaldes smuk, om jeg end ikke troede, at jeg var grim; men jeg havde altsaa heller ikke denne pikante Hæslighed, som skal kunne være farlig for Kvinder. Jeg tav og ærgrede mig, skønt jeg ikke kunde lade være med at dele hendes Beundring.

— Mon han er en Sachser? sagde hun lidt efter.

— Nej, Frøken! jeg er en Holstener, svarede Arbejderen ganske rolig, idet han slængede Hakken hen i Krogen og gav sig til at røre Blæsebælgen.

Man skulde tro, at den blæste til en Glød paa hendes Kind, saa blussende rød blev hun. Arbejderne rundt om smaa og syntes at forstaa Situationen. Strax nød jeg hendes Forlegenhed som en passende lille Hævn; men jeg fik snart ondt af hende, da hun virkelig ikke syntes at turde løfte Øjnene mer fra Gulvets Kulstøv. Heldigvis dryppede det nu kun ganske fint udenfor. Vi tog Afsked med vor forekommende Vært og med den rødskæggede Kæmpe, — Gnomen kukkelurede i en Krog, Smedjens Adonis sendte et fornøjet „Farvel“ efter os.

Naturligvis vilde vi ikke indlade os paa at stige ned som vi vare kravlede op, — hvis det endda vilde gaa saa godt. Den lille Hans blev beordret til at vise os Vejen gennem Nabobruddene,

men jeg undgik, skønt ikke uden Vanskelighed, at belempres med denne Fører: jeg skulde nok selv finde igennem.

De fleste Brud vare forladte af Arbejderne. Man så overalt de samme hvide Gulve og Mure, kratbevoxede Smaabanker, ruinagtige Rækker af tilhugne Sten og kyklopiske Volde af raa Blokke, og hist og her hele væltede Klippestykker, Rester af de langt mere omfattende Vintersprængninger, ved hvilke undertiden Flodløbet stoppes. Ved at holde os saa nær Klippebaggrunden som mulig, fandt vi næsten overalt uden lang Søgen en nogenlunde fremkommelig Sti. De enkelte Brud adskiltes gerne ved noget uvejsomme Bjærgpartier af lutter Stenflager, som gyngede og vippede under Eas Skridt, hvorfor der ofte var Lejlighed til at understøtte Minna, som skreg og lo paa den usikre Grund, idet hun strakte Armene ud efter mig for at finde Støtte, eller naar hun så mig vakle. De sørgelige Erindringer, som hun havde dvalet i, den nerveuse Spænding, mens Klippestykket fæleedes, og endelig Forlegenheden i Smedien, alt dette syntes hun at have dæmmet op for en Strøm af Munterhed, som nu brød desto mere sprudlende frem. Engang faldt vi begge, hun ovenpaa mig; heldigvis stødte kun jeg mig en Smule; Minna